

Základná škola A. Sládkoviča Sliac

ZA HRSTĚ BÁSNÍ

Časopis 9. A

2019/2020

Najkrajšie chvíle s mojimi starými rodičmi

Strážny anjel v kabáte a čižmách

Videla som listy hnedo-červených farieb

Zlaté lúče skrývajú sa cez listy

Nepočuť nič

Len šumot

Vytiahnem ruku z teplého vrecka

Dotknem sa listov

Prehrabnem

Pocítim

Že je to všetko tak dobré

Ako ma má príroda rada

Keď sa so mnou takto hrá

Pod'!

Jemný vetrík prenesie ma k iným myšlienkam.

Kam?

Tam kde chlad vetra menej fúka

Tam kde ruky jemné ako hodváb

Za moje studené ma chytia

Otočím sa

Dve modré svetielka so slzami v očiach prehovoria na mňa

Kde si bola? Všade som ťa hľadal!

Môj strážny anjel ma chytí do jeho rúk.

Zvláštne

Strážny anjel v kabáte a čižmách....

....Presne taký... akého som si vždy priala

Rebeca Valverde Katrenčíková

Babka a dedko

Naša babka a náš dedko
milí sú nám nadovšetko.
Babka vždy len usmieva sa,
s dedkom zasa doberá sa.
Vždy keď prídu na Sliač k nám,
dobro a veselo je nám.
Sliač je malé krásne mesto,
kúpele sú v ňom.
Srdcia chorých vyliečia sa
- veď je tu kúpeľný dom.
Okrem toho letisko tu máme,
na lietadlá so starkým sa radi pozeráme
Lekárne a lekári,
všetkým sa tu dobre darí.
Veľký obchod Jednota,
zaručená dobrota.
So starkou sem chodím stále,
kúpi mi všetko, čo je na regále..
Ja dostanem čokoládu,
bratovi kúpi marmeládu.
Je to sranda, je to tak
a potom aj naopak.
Pre náročných Pohoda,
kofolu si každý dá.
Veľmi dobrá zmrzlina,
chutí ako malina.
Takto si tu žijeme,
so starkovcami sa smežeme.

David Barta

Chorá starká

Starká pod' sa so mnou hrať
Kopať si loptu či sa naháňať
Vnučka moja nedá sa mi,
Pod'me sa hrať s krížovkami
Prečo sa nechceš naháňať?
Moje nôžky už nebudú vladať
Starká chorá nie si dúfam
Dám ti liečik, ten pomôže hádam
Nestrachuj sa nie som chorá
Len ja som už proste stará
Už nie som mladá
Mladé roky mi už dávno odišli
Budem ich hľadať len mi povedz kde ti ušli
Ďaleko dcérka ďaleko
Nevadí ja spravím pre to všetko
Či sa potknem a či spadnem
Ja tvoju mladosť určite nájdem

Nikola Kosturjaková

Dedko a babka

Beriem to ako každý iný,
že dedko s babkou sú ku mne milí.
Ich nohy nesú ich neisto,
keď presúvajú sa na iné miesto.
A úsmev od dverí žiari,
keď dobré jedlo babka varí.
V ich vráskavej tvári premietajú sa životné seriály.
Mám pocit, že nevedia sa hnevať,
len sa tak podpichovať.
Viem, že raz prest'ahujú sa do neba,
kde nemusia sa starať o seba.
Ja svoje spomienky s láskou zachovám
a občas svoj zrak k nebu upieram.

Samuel Škombár

Moji najmilší

Babka a dedko

Sú pre mňa všetko

Dedko je dobrák od kosti

Má veľa dobrých vlastností

a všelijaké znalosti

V práci na počítači je zručný

postará sa aby každý prístroj bol funkčný

Pokosí celú záhradu

Pomôže vyriešiť mi každú záhadu

A babka naša zázračná

Jak slnko čo neskrýva sa za mračná

Vždy milá ku nám deťom občas rázna

nikdy s ňou chvíľa nie je prázdna

Vždy prvá vstáva posledná líha

V dome i záhrade sa len tak mihá

Však dobre že ich mám s vďakou sa na nich pozerám

Ivan Georgiev

Dedko a babka

Na jeseň lístočky padajú,
jemne zem s ňou pokrývajú.
Dedko, babka zeleninu zo záhradky trhajú,
všetci zeleninu radi majú.

Pestovali čo sa dalo,
celý rok ich to na záhradku hnalo.
Zeleniny za rok bolo,
ozaj reku že hojno.
Babka začne zavárať,
aby z toho mohla výborne jedlá vyrábať.

Dobré jedlá ona robí,
že sú z toho hody.
Jedál veľa varí,
až sa z kuchyne parí.

Tomáš Protus

Starká a starký

Ponor sa do svojej hlavy
a hľadá tam spomienky,
počúvaj, čo ti srdce vraví,
že lásky je cit priveľký.

Tie krásne časy si pripomeň
a stráv s nimi času chvíľu.
Na nich si teraz spomeň,
na starkého a starkú milú.

Vydám sa na cestu s nimi
do kúpeľov na Sliači,
kde sa starým rodičom vždy páčilo a páči.

V kúpeľoch ich to bavilo,
jazierko ich lásku zrkadlilo.
Na staré časy si spomínali,
že lásku si tam vyznávali.

Hana Garguláková

**Prečo mám rád
slovenčinu**

**Prečo mám rád
Slovensko**

Chránime si Slovensko?

Môj subjektívny názor je že nie. Alebo... väčšinou nie.

Žijeme v krásach nášho Slovenska a neuvedomujeme si, čo za vzácnosť sa nám pod nohami stráca.

Je to dar, keď si môžeme užiť prírodu začínajúcej jesene či mrazivej zimy. Určite poznáte ten pocit, keď sa zhlboka nadýchnete a cítite všetok ten život vo vzduchu. Ja sa často pozastavujem nad tým, ako mi je dobre, keď môžem cestou do školy nasávať všetku nádheru mrazivého rána. Lúče, ktoré vďaka listom na strome vytvárajú zaujímavé tieň, alebo kvapky padajúce zo zarosených listov. Alebo hmla, schovávajúca všetky tajomstvá v jej bielom plášti. Za toto som vďačná. Ale netreba byť len vďačný. Treba si to aj vážiť a starať sa o to.

Často chodím okolo pohyblivej cestičky, ktorá vďaka stromom vyzerá ako predĺžený blikotavý ohník . Je to krásne miesto. Vždy mi zlepší deň, keď tadiaľ prejdem. Jedine, čo tomu miestu chýba k dokonalosti je to...že tam nájdem aj mnoho niečoho, čo tam nepatrí. Smeti. Nikdy som ich nepozbierala a teraz, keď píšem, je mi to veľmi ľúto. Viete čo? Asi to po škole pôjdem pozbierať. Len tak. Pre svoj lepší pocit...

Rebeca Valverde Katrenčíková

Chráňme si Slovensko...

Slovensko v posledných rokoch je viac a viac znečistené rôznym odpadom. Hlavným problémom sú plasty.

Nachádzajú sa prevažne v riekach a lesoch. Nebude dlho trvať a na Slovensku zakážu plasty, ktoré sú jednorazové. Ako občania Slovenskej Republiky by sme si mali našu krajinu, vlast' chrániť a nie ju ničiť. Malo by sa začať so zberom všetkých druhov odpadov. Urobiť rôzne zberné dvory na ich uskladnenie a neskorší vývoz na recyklačné linky. Ale najdôležitejšie by bolo sa zbaviť mikroplastov, ktoré sa nachádzajú vo všetkom. Za čisté Slovensko, za čistú prírodu, ktorá je taká nádherná a majestátna pre nás. Určite aj pre iných ľudí, ktorí sú zo zahraničia. Heslo je Chráňme si Slovensko a to je aj moja téma, ale chránime si ho? Ja si myslím, že to tak len vyzerá. Takmer nikto sa naozaj na Slovensku nezaujíma o to, čo ničí našu prírodu. Je to pre mňa ako Slováka smutné, že kadiaľ idem, všade sú rôzne odpadky. Treba s tým niečo robiť.

Haló, ľudia, príroda ani planéta toto už naďalej nevydrží! Chráňme si Slovensko, nezabudnime na to. Lebo budeme ľutovať...

Tomáš Protus

Chránime si Slovensko?

Situácia našej prírody sa neustále zhoršuje. Vznikajú v nej veľké škody, ktoré nie je možné nahradiť. Vyrubujú sa celé lesy, veľké plochy plné stromov, hynú zvieratá a rôzne iné živé organizmy.

Vážime si vôbec našu krásnu prírodu, hory a lesy? Často sa pozastavím, keď vidím ľudí, ktorí len tak odhodia kus papiera alebo iné smeti na zem. Nerozumiem, prečo si v tom momente neuvedomia, že tým ubližujú sami sebe. Týmito činmi tiež ubližujú svojemu okoliu a zvieratám. V našej krajine ekológia nedosahuje úroveň iných krajín. Sú krajiny, ktoré sú omnoho viac vyspelé ako my v tomto smere. No našťastie aj na Slovensku máme ľudí, ktorí sa o našu prírodu zaujímajú. Tiež sa o našu krajinu zaujímajú aj po ekologickej strane. Vymýšľajú rôzne spôsoby ako zabrániť tomu, aby sa naša krajina naďalej poškodzovala. Začali vznikať rôzne EKO tašky na nákupy, ktoré nahradili plastové igelitky a sietky. Ľudia si začali kupovať svoje EKO slamky, ktoré si so sebou berú do rôznych podnikov a nahrádzajú tým plastové slamky. U nás sú už aj podniky, v ktorých ich začali podávať do drinkov a rôznych nápojov. Vznikli aj EKO zubné kefky, ktoré si ľudia môžu kúpiť. No škoda, že ľudia nevenujú viac času aj zvieratám v lesoch, ktoré sú ich domovmi. Nemyslia na to, že vyrúbaním nejakého z lesov príde niekoľko desiatky, možno i stovky zvierat o svoj domov. Ničia tým vtáčie hniezda a vyhánajú rôzne druhy zvierat z ich domovov. Tieto zvieratá za nič nemôžu a stávajú sa obeťami takýchto ľudí.

Prialo by som si, aby sa ľudia viacej zamýšľali nad svojimi činmi ešte skôr, ako ich vykonajú, lebo už potom bude neskoro. Dúfam, že ekológia na Slovensku bude ďalej napredovať a budeme patriť medzi tie vyspelejšie a najčistejšie krajiny vo svete.

Vanesa Stuhlová

Slovensko

Slovensko –
krajina hôr a lesov.

Kde cítiť vietor
hladkajúci lúky našich krajín,
žblnkot jazier, čerstvých a chladných.

Cítiť teplo slovenského slnka
na rozsiahlych lúkach, na ovčej paši.

Vône lesov, lúk a všetkých riek
obmývajú dušu Slováka.
Múdrost', česť a láska
v našich srdciach skrýva sa.

Slovensko –
jemné,
jasné,
svieže...

Slovensko –
kraj môj.
Som vd'ačná,
že práve
TU
rastiem.

Rebeca Valverde Katrenčíková

Chránime si Slovensko ?

Slovensko je malá krajina. Malá, ale zato bohatá na krásu. Máme rozsiahle lesy, hory, lúky a polia. Ale chránime si to?

Keď za každú cenu vyrubujeme všetky lesy kvôli jednej budove. Áno je super, že na Slovensku sa stavajú nové budovy a známe firmy, ale stojí to všetko za to? Ale firmy potrebujeme pre zamestnanosť, tak prečo potom stále robíme ďalšie chyby? Prečo hádzeme smeti na zem a nie do koša, keď stojíme od neho meter? A čo tak aj recyklovať, moria trpia, ryby v nich hynú a aj ty im pomôžeš, keď budeš recyklovať. Vraví sa, že čo si človek sám kúpi, to si aj váži. No tak si treba vážiť aj našu zem. To nie len Slovensko, ale celú matku Zem, lebo tá nám dovoľuje žiť, ale keď si ju sami zničíme, tak potom nám bude neskoro plakať.

A preto sa treba o našu zem starať a či začneš aj ty, je to na tebe...

Michal Pálka

Slovensku tečie do topánok

Je Slovensko ekologické ? Sú na to dva odlišné názory. Prvý je že áno a druhý zas nie. Ja osobne si myslím že áno ale aj zároveň nie.

Za posledné roky sa toho veľa zmenilo k lepšiemu. Ľudia si uvedomili, že aj príroda nie je nekonečná a mali by si ju chrániť. Pred piatimi rokmi na túto tému veľmi ľudia nehovorili, ale vďaka sociálnym sieťam sa začalo poukazovať na problémy či už s plastmi alebo s kyslým dažďom, skleníkovým efektom atď...Pomohli tomu veľmi aj známe celebrity, ktoré podporovali túto myšlienku. Ale na druhú stranu, táto téma sa stále opakuje a dostáva sa do povedomia ľudí. Každý nech si položí túto otázku. Pomáham Slovensku? Ja áno. Napríklad idem pešo, keď mi mamina ponúkne, že ma zoberie zo školy na aute. Snažím sa neustále recyklovať a nehádzem smeti do prírody. Snažím sa, aby bolo Slovensko krajším miestom. Dúfam že aj ty...

Martin Peták

Chránime si Slovensko?

„Keď pohneme jednou jedinou vecou v prírode, zistíme, že je prepojená s celým zvyškom sveta“

Už nejakú dobu sa zamýšľam nad touto vetou. Životné prostredie je všade okolo nás, sme s ním spojení vo vzájomnom vzťahu. V svojej podstate je to jediné, čo máme, tak prečo mu venujeme tak malú a nepatrnú pozornosť? Znečisťovanie životného prostredia spôsobuje doprava, ktorá znečisťuje ovzdušie škodlivými látkami. My ľudia vyrubujeme lesy, ničíme živočíchy, vypúšťame škodlivé látky do riek, ktoré sa vlievajú do morí. Robíme toľko zbytočných a škodlivých vecí, ktorými koniec koncov ubližujeme len a len sebe. Pozrime sa na to z iného uhla pohľadu. Keď som bol malý, Slovensko, ale aj celá Zem bola znečistená oveľa menej. Situácia sa každým rokom zhoršuje a je to len naša vina. Pritom stačí tak málo, možno len nevyhodiť obal od žuvačky do koša namiesto zeleného lesa. Možno len nevylievať benzín do riek. Možno len obmedziť cestovanie autom a prejsť sa radšej pešo. Vychutnať si čerstvý vzduch, kým nám tu nejaký zostal. Nemám rád ten nepríjemný pohľad na znečistené rieky, jazerá, dokonca aj moria a oceány. Nájdeme tam viac odpadu než čistej vody, ryby nemajú kde plávať, zvieratá umierajú a my sa len v tichosti prizeráme. Čo keby sme boli na ich mieste my? Možno to niekomu príde ako smiešna predstava, ale oveľa viac ako smiešne, je to smutné. Tak ako ryby pomaly nemajú miesto na plávanie, nám postupne mizne miesto na pohyb, oddych a odpočinok. Dehonestujeme náš domov, domov zvierat a postupne aj celý svet. Robili to ľudia pred nami, robíme to my a ak niečo nezmeníme, budú to robiť aj po nás. Je to ako vír, ktorý stiahne všetko so sebou. Odpad pohltí celú našu krajinu, vezme nám stromy, lesy, rieky, jazerá, moria i oceány. Ukradne si ich a nechá navždy ukryté, ukryté pod množstvom zbytočných činov, navždy upadnuté v minulosti. Potom už ale bude neskoro, neskoro na uvedomenie si, čo všetko sme pokazili. A verte mi, nebude toho málo, pretože už aj keby sme so zmenou začali hneď, nezmenilo by to škody napáchané predtým. No napriek tomu stojí za to zlepšiť našu budúcnosť, pretože budúcnosť je v našich rukách, tak čo myslíte? Nie je načas s tým začať niečo robiť?

Peter Bystriansky

Chrániť prostredie na Slovensku

(Úvaha)

Životné prostredie je všade okolo nás a hovorí sa o ňom čoraz častejšie.

Životným prostredím je naša krajina. Každý z nás pôsobí na životné prostredie a tiež, vplýva na človeka. Človek ovplyvňuje životné prostredie priamo a nepriamo. Častokrát, keď cieľavedome zasahuje do životného prostredia, napríklad odhadzovaním odpadkov v prírode. Krajina i životné prostredie sa skladajú z rovnakých zložiek. V životnom prostredí sa nachádzajú živé organizmy. Niektorí ľudia si svoje životné prostredie nevážia a ničia ho, ako napríklad tým, že odhadzujú v prírode a na cestu odpadky, alebo vyrubujú lesy, a tým ničia životné prostredie. Iní zasa svoje životné prostredie chránia a starajú sa oň, a to tak, že dvíhajú papiere a odpadky zo zeme a zahadzujú ich do popolníc. Týmto spôsobom chránia rastliny a stromy, pretože ich neničia, ale chránia. Elektrina a tiež voda sú veľmi vzácny zdroj. Keby sme si položili otázku, či by sme si vedeli svoj život predstaviť bez elektriny a bez vody, tak asi všetci by sme odpovedali „nie“. Je preto potrebné šetriť elektrinu aspon tým, že cez deň zbytočne nesvietime. Najviac si uvedomujem dôležitosť vody. Voda, ako prírodný zdroj nevyhnutný pre život na Zemi. Žiaľ, človek s týmto zdrojom narába veľmi nešetrne a neuvážene. Keby sme si tak vedeli vodu vážiť ako obyvatelia krajín, kde je jej obrovský nedostatok. Je teda potrebné neplytvat' vodou. A to tak, že ju nenechám kvapkať z vodovodného kohútika, alebo keď sa sprchujem, tak zbytočne ju nenechávam tiecť.

Zamýšľam sa či robím pre životné prostredie dosť? Myslím si, že pre životné prostredie dosť nerobím. Podľa mňa pre životné prostredie nerobí dosť nikto z nás. Stačilo by len toľko, aby každý človek na Zemi sa začal správať k svojmu životnému prostrediu dobre a zahadzoval odpadky do popolníc, a nie do prírody. Takto by hneď bolo naše životné prostredie o niečo krajšie a lepšie.

Samuel Škombár

Pamiatke zosnulých

Sú dušičky
Deň svätý
Pre Slovákov
Stretne sa
celá rodina
spomenieme si na tých ktorí odišli do neba
Oni sú s nami stále máme ich v našom srdci
Pripomíname si ich preto aby sme boli spolu
– všetci
Preto sa
za nich
modlíme
a prosíme
ich
o šťastia
plnú
misku
Pevne
veríme
že sú
nám
stále
nablízku

Hana Garguláková

Prečo mám rád Slovensko

Je to už 5 rokov, čo som vstúpil do športového klubu „Orlík“ a venujem sa lukostreľbe. Cez zimu mám halovú sezónu, keď strieľame v telocvičniach do terčov, ale od jari do novembra prebieha 3D lukostreľba. Čo to je? V lese sú rozmiestnené makety zvierat v životnej veľkosti vyrobené z gumenej hmoty. Strelci sa v skupinách postupne presúvajú od stanovišťa k stanovištu a podľa pravidiel Lukostreleckej asociácie súťažia v streľbe na cieľ.

Lukostrelecká súťaž sa odohráva vždy v inom kúte Slovenska. A vďaka nej som už spoznal naozaj rôzne miesta, kde by som sa zrejme bez lukostreľby nikdy nedostal. Raz sú to lúky s mierne zvlnenými pahorkami a inokedy hlboké lesy s veľkým prevýšením. Naša príroda poskytuje nádherné miesta. Podmienky na súťaž musia byť také, že z 2/3 musí byť plocha zalesnená a musí byť terén zvlnený tak, aby poskytoval možnosť strieľať zvrchu dole do úžľabín a naopak do vrchu. Hra tieňov stromov, listia preverí oko strelca. Najzaujímavejšie sú pozície, kde strieľame na zviera cez vetvy stromov alebo medzi dva spojené kmene stromov. Dokázať odhadovať vzdialenosti terča v nerovnom teréne je náročné. Ale pri tom máme možnosť vidieť neuveriteľné poklady prírody – rozmanitosť stromov, kvetov, skalných útvarov. A takmer všade nás sprevádzajú piesne vtákov.

Jedna súťaž sa konala na východe Slovenska, tesne pri Ukrajinskej hranici pri mestečku Leles. Bol tam močaristý terén a už samotná cesta tam bola zážitkom. Málo osídlená oblasť s veľmi zlými cestami – a večer absolútna čierna tma. Pri šume vysokých stromov je obloha v takej tme posiatá tisícimi hviezdami svetielkami, aké v osvetlenom meste nemôžete vidieť. Naopak, Stará Myjava je miesto, kde sú kopanice a príroda tam má iný ráz ako u nás na strednom Slovensku. Úžasné bukové lesy v tichom a romantickom prostredí Myjavskej pahorkatiny. Uprostred známych Myjavských kopaníc sa nachádza vodná nádrž s neobyčajne tyrkysovo modrou vodou. Na súťaži v Dechticiach, kde súťaž prebiehala v chránenej oblasti pri starom Poľovníckom kaštieli, ktorý nie je bežne verejnosti prístupný, ma vítal celkom iný les. Strieľali sme tam na jar, keď sa všetko naokolo prebúdzalo. V prilahlých lesoch bol azda najväčší výskyt medvedieho cesnaku, čo som kedy zažil. Bola to chránená oblasť a samozrejme, nesmeli sme ho trhať. Ale ešte dva dni potom som ho cítil v nose. Mám rád aj súťaže na Látkach pod Prašivou, kde zvyčajne máme viacdňový maratón a kde v jeden deň viem zažiť listnatý aj ihličnatý les aj pasienkové lúky s pasúcimi kravami. Také krásne rozkvitnuté lúky plné kvetov margarét, belasých zvončekov, iskrivých klinčekov, modrej šalvie vari inde nenájdete. Toto leto boli Majstrovstvá Európy v terénnej lukostreľbe na Slovensku vo Varíne, veľmi peknej dedine nad Váhom. Prešli sme tam cez Váh autom kompou a bola to jedna z najnáročnejších tratí z pohľadu previsu kopca. Veľké strminy preverili našu kondíciu. Často máme trať postavenú nad vodnou nádržou, ako je napr. Divín alebo v Spišských Vlachoch a oblasť Zahára či Dobšinej, pri vodnej nádrži. Často vidíme v blízkosti aj staré zrúcaniny – ako napr. v Divíne, pri vodnej nádrži Ružiná či pozostatky starých osídlení po uhľiaroch uprostred lesov.

Až vďaka lukostreľbe som si uvedomil, aké krásne a bohaté je naše Slovensko. Bohaté na úžasnú, rozmanitú prírodu, nádherné zákutia, aké len tak nevidieť. A uvedomil som si, že je nutné chrániť ju. Pretože aj uprostred lesov často nachádzame veci, ktoré do prírody nepatria. Jednou zo zásad našich súťaží je zanechať terén bez stôp poškodenia. Som rád, že žijem práve tu, na Slovensku, ktoré má takú kúzelnú prírodu. Som rád, že ešte stále máme bohaté lesy a čistú vodu, že môžem bezpečne objavovať krásy rodnej zeme.

Ivan Georgiev

SLOVENSKO

Narodil som sa do úžasnej planéty ZEM. Naša krajina je krásna, bohatá, štedrá a úctyhodná. Áno, hovorím o Slovensku. Na Slovensku žijem rád. Mám tu svoju rodinu a priateľov. Žijem tu od malička, takže si neviem predstaviť, že by som žil niekde inde.

Slovensko je krajina, ktorá sa nachádza v strednej Európe. Je to malý štát, ktorý sa môže pýšiť svojimi veľhorami - TATRAMI. Vysoké Tatry ročne navštívi niekoľko tisíc turistov z celého sveta.

V zimnom období poskytujú turistom zábavu v podobe lyžovačky alebo večerné prechádzky okolo Štrbského plesa. Prírodná krása Slovenska je jednoducho úchvatná. Máme aj veľa múzeí, hradov, zámkov a historických pamiatok. Páčia sa mi zvyky a tradície, ktoré máme na Slovensku. Rád mám Vianoce a celú atmosféru, ktorú vytvárajú. Vždy sa veľmi poteším, keď na Mikuláša nájdem niečo dobré v topánke. Samozrejme, predtým si ju musím aj s bratom poriadne vyumývať.

Slovensko má veľa pozitívnych, ale aj negatívnych vlastností. K tým negatívnym patrí znečisťovanie prírody a ovzdušia. Ľudia sú rôzni. Správajú sa k svojmu prostrediu nepochopiteľne. Vyhadzujú v lese odpadky a neuvedomujú si alebo si nechcú uvedomiť, že taký plast sa v prírode rozkladá roky, ak sa vôbec niekedy z prírody vytráti. Nepáči sa mi, že na Slovensku nefunguje podľa mňa všetko tak, ako by malo. Aj školstvu by prospela finančná podpora, ktorá by zabezpečila lepšie podmienky pre štúdium žiakov.

Aj keď Slovensko má svoje nedostatky, som rád že som sa narodil a žijem práve tu. Chcel by som ešte citovať Johanna Wolfganga von Goetheho: „Príroda je jediná kniha, ktorá na všetkých stránkach ponúka zaujímavý obsah.” Tak ju všetci Slováci čítajme zodpovedne a pozorne...

David Barta

Matka ZEM

Naša Zem je náš domov,
riecky, moria, plná stromov.

Trošku inak je to dnes,
veľa plastu, horí les.

Ako sa máš planéta?
Si len ľudská maketa?

Toľko lásky si nám dala,
ničíme ťa
a predsa si sa nehnevala.

No teraz už len roníš slzy,
nás to ale veľmi mrzí.

Ak nám znovu odpustiš
a dáš nám šancu ďalšiu,
určite sa polepšíme
a tvár budeš mať krajšiu.

Neviem či to napravíme,
no všetko pre to urobíme.

Pomaličky umieraš a dávaš sa do spánku,
a my plačeme, že sme zradili matku.

Nikola Kosturjaková

Les

To miesto tajomstiev a krásy,
tam kde všetko kvitne,
je krásna ruža lásky,
život, ktorý vznikne.

Stromy sa tiahnu do neba,
krásna zeleň vzniká,
ich pobyt veľa znamená,
keď lúč slnečný do lesa vniká

a život začne rásť,
zrazu vedľa lipovníka,
jeleň chce sa pásť.

Parohy má veľké,
hrud' silnú,
oči nádherné
a dušu pilnú.

Otočím hlavu na oblohu,
tam letí vták nado mnou,
predstavujem si slobodu,
a voľnosť - vznáša sa predomnou.

Po cestičke kráčam,
vidím rastliny a kvietky,
chvíľu sa zadívam,
na lístok na dve malé lienky...

Už prišla noc, tma je všade,
niečo sa v listoch mihlo,
spozorniem a pozriem na ne,
sova- hlavu mi nadvihlo.

Vraciam sa domov,
počuť potôčik jak žblnká,
svetluška za mnou,
les je nádhery žienka.

Hana Garguláková

Dedko Alojz

Každý z nás má starých rodičov. Sú to milí a vráskaví ľudia, ktorí majú svoje zaužívané zvyky a v tomto veku sa veľmi ťažko učia novým technológiám.

Môj starký sa volá Alojz. Lenže to nie je starký, ale dedko. Tam, odkiaľ pochádza moja mama, hovoria starým rodičom dedko a babka. Moja mama strávila detstvo na „Východe“. Môj starý otec býva v Medzanoch. Chodievame do tejto malebnej dedinky niekoľkokrát do roka. Najkrajší čas je na „Dušičky“. Všetko je vyzdobené, všade horia sviečky, noblesný slovenský sviatok a my spomíname...

Dedko je veľmi pracovitý. Počas svojho života pracoval ako stavbár. Postavil skoro všetky mosty okolo Liptovského Mikuláša a Popradu. Aj dnes, keď vládze, príde a pomáha mojej mame s opravou domu. Naposledy sme stavali plot.

Keď má čas veľmi rád kreslí. Nakreslil už veľké množstvo obrazov. Veľmi rád kreslí prírodu, kvety, stromy, západ slnka, lúky, hrady a zámky. Ja na rozdiel od neho rád maľujem postavy a tváre. Je veľmi trpezlivý, keď mi ukazuje, ako si mám rozvrhnúť detaily na papieri, aby som dokázal nakresliť dokonalú tvár. Má so mnou riadnu trpezlivosť. Minulý mesiac mal výstavu svojich obrazov. Pozvali ho do miestnej televízie, kde sa predstavil a povedal čo-to o sebe. Dúfam, že raz budem ako on a budem vystavovať svoje diela.

Najzábavnejšie chvíle s ním sú ale pri obsluhu počítača, televízie a telefónu. Veľakrát sa mi už stalo, že som mu volal a on namiesto zdvihnutia „zeleného telefónika“ postláča vsetučko možné a ešte sa aj hnevá, že mu to nefunguje. Buď telefón vypne, alebo zapne stlmenie a nepočuje ma, keď mu odpovedám. Vždy sa potom na tom veľmi pobavíme. Tu prichádza na rad moja trpezlivosť a ja mu aj niekoľkokrát za deň zopakujem, ako sa tie tlačidlá obsluhujú a on to urobí aj tak znova.

Napriek všetkému mám dedka veľmi rád!

Adam Novotný

ZIMA

Vianoce, Vianoce prichádzajú...

Úvaha

Rok čo rok k nám prichádzajú. Najvýznamnejšie sviatky roka. Vianoce. A v poslednom čase akosi stále skôr. Navzdory tomu, že majú pevne stanovený dátum v kalendári. Radostné, čarovné, bohaté, pokojné, láskyplné.....Iba jediné sviatky v roku majú toľko prívlastkov – Vianoce.

Už v októbri nám v obchodných reťazcoch ponúkali vianočnú výzdobu. V televíznych šotoch všetkých upozorňovali, že je čas rozmýšľať nad darčekom čoraz väčšou intenzitou. Od začiatku novembra začali znietť z reproduktorov vianočné piesne a podsúvali myšlienku, že je treba sa ponáhľať. Kúpiť výzdobu, kúpiť darčeky, kúpiť... Predtým som mal dojem, že Vianoce prichádzali pomaly, potichu a nenápadne a v takej tajomnej sviatočnej atmosfére. Babka nám priniesla adventné kalendáre, zapálila sviečku v adventnom venci a rozprávala. O Vianociach, aké prežívala ona. Ako po večeroch vyrábali ozdoby na stromček, vymýšľali vianočné pozdravy a tešili sa z toho, ako prekvapia svojich blízkych a aké dobroty pripraví na vianočný stôl. Ako sa celá rodina stretávali a spoločne spievali vianočné koledy. Znelo to ako príbeh z veľmi dávnych čias. Tešil som sa na tú zvláštnu atmosféru a či naozaj nájdem pod stromčekom to, čo som si prial. Prešlo pár rokov, kým som si uvedomil, kto je za darčekom a žeby som mal asi aj ja niečo darovať. Vianoce sú sviatkami lásky a pokoja - znie zo všetkých strán. Prečo sa teda všetci kamsi ponáhľajú? Preto by sa mal každý snažiť nájsť čas na svoju rodinu a blízkych, priateľov a prejaviť im náklonnosť. Vianočné koledy, kapustnica, stromček, vôňa ihličia a pod ním hŕba darčiekov. To sú veci, ktoré ma napadnú hneď po slove Vianoce. Ale Vianoce vôbec nie sú o darčekom. Sú skôr o tom pokoji, ktorý nastane po predvianočnom zhone. O rodine, ktorá sa opäť celá stretne. A aj o tých vôňach, ktoré patria len k Vianociam. A o všetkých tých dobrotách, ktoré mám rád a ktoré prichystajú mama s babkou.

Zima, sneh, smiech, radosť a porozumenie. Radosť z prítomnosti tých, ktorých máme radi. A dobrý pocit z toho, že sme niekomu malou pozornosťou urobili radosť. To sú tie pravé Vianoce.

Ivan Georgiev

Zima

Opäť prišla zima a vianočná nálada,

po roku u nás zasadla.

Zimné, chladné večery

na dlhý čas máme,

keď za zasneženými oknami

spolu karty hráme.

Na sviatky všetci stretneme sa,

za jedným stolom najeme sa.

Starká už koláče vypeká

a ich vôňa už oknami uniká.

Spoza všetkých okien vianočné stromčeky svietia,

že sú tu Vianoce,

už všetky deti vedia.

Zasnežené kopce nad mestom belejú sa,

lebo nádielkou snehu nás obdarili nebesá.

Vanesa Stuhlová

Zima

Prešiel rok a zima je tu zas,
naše spomienky oživia sa v nás.
Už nám začal padať sniežik, už padá,
na hlavu si sadá.
Z hlavy ako perlička
steká mi až po líčka.
Zima nám všetkým ponúka
sneh biely ako múka.
Pokryl stromy, pole, strechu, plot,
sánkovať sa s nami ihneď pod'!
Na Vianoce rybka, šalát a vianočná pohoda,
stromček v strede izbičky, na foteli pokoj a lahoda.

David Barta

Chladná zima

Zima chladu čas,
so smrťou vždy nepočítaš.
Smrť a hlad je vždy problém,
kúsok chleba neodmietnem.

Zima je smrti čas,
môže zasiahnuť všetkých z nás.
Teploty sú tuhé ako ľad,
Je to nebezpečnejšie viac jak hlad.

Tichá smrť vyčkáva,
s ňou sa neradno zahráva.
Zápalka môže byť poslednou záchranou,
pred smrťou osamelou.

Osamelosť nezabíja,
tvoju temnejšiu stranu rozvíja.
Temnú stránku všetci máme,
často je pred všetkými skrývame.

Tomáš Protus

Zimný sonet

Čarovná zima nám prišla,
mráz pokryl prírodu,
zvieratká sa skryli do brlohu,
prvá snehová vločka na zem zišla.

Sneh zakryl perinou
kopce, lúky, lesy,
čas vianočný sa začal kdesi,
každý prežíva ho s rodinou.

Všetci sa zišli u stolu,
večeru strávili pospolu.

Keď u stromčeka stáli,
s nádherou sa pozerali.

Ten čas šťastia, lásky plný,
ten deň, čo sen sa ti splní.

Hana Garguláková

Vianočný song

Tma zakráda sa od lesa záhradou,
svoj hviezdny plášť po zemi stelie.
Sneh iskrivý sa na stromoch belie,
dom ozýva sa sviatočnou náladou.

Na veľkú oblohu čierneho plechu
ukladá mama biele hviezdičky.
Z rádia znejú vianočné pesničky
a v očiach všetkých iskričky smiechu.

Tá vôňa vanilky, medu a škorice,
praskanie ohňa v kozube, ohnivé iskričky,
svetielka farebné z vianočnej jedličky,
hlásia, že už sú tu zase raz Vianoce.

Ivan Georgiev

Z I M A

Práve keď meno Martin v kalendári svieti,
z oblohy prvá biela vločka letí.

Vytiahnuť teplé bundy bude treba,
do pece priložiť zo dve drevá.

Kocúr pri peci veselo pradie,
babka už na stôl buchtičky kladie.

Korčule a lyže s radosťou chystám,
neraz som po páde na nose pristal.

Zima je poriadna, až v kostiach mrazí,
teplota pod nulu riadne sa zrazí.

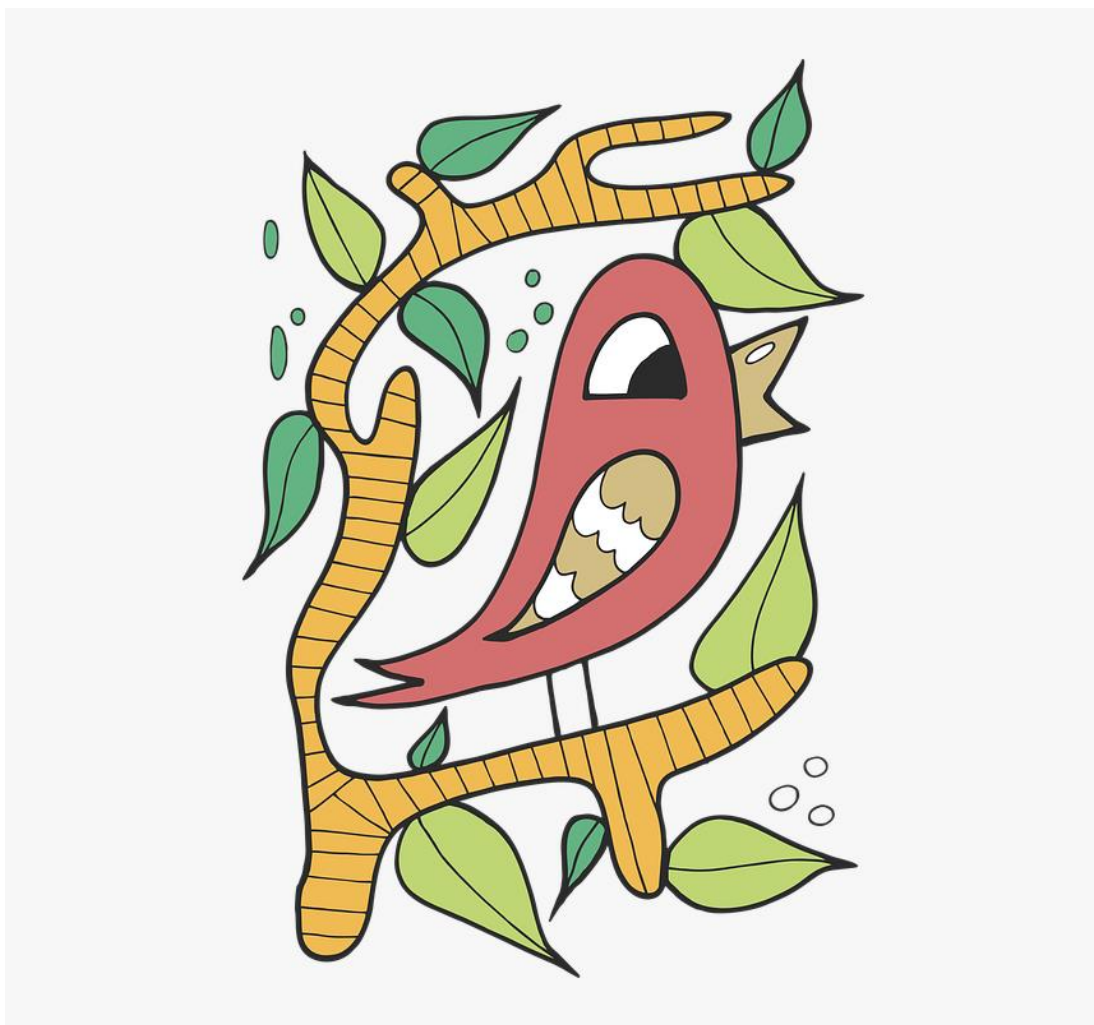
Samuel Škombár

Fašiangy

O chvíľu zima skončí a príde jar,
medzitým sa oslavy už začínajú.
Hovorím o fašiangoch - krásny dar,
tie pre nás veľa znamenajú.
Symbolov, tých majú dosť,
radosť, veselosť i hojnosť.
Dedinou sa šíria vône chutné,
smažené šišky chladnú na okne.
Mať zabíjačkové špeciality je nutné,
aby žiadne dieťaťatko nebolo smutné.
Ešte skrášliť to niečím treba,
maskami ! Draka či medveďa.
Vyrobiť ich z látky, dreva,
zručnosti ti na to treba.
Tiež Veľká noc tu svoju rolu hrá,
ktorá je zážitkov vždy plná.
Chlapci dievčatá korbáčom naháňajú,
dievčatá pred nimi zas utekajú.
Voda tej tiež nevyhnú sa,
nato stačí len minúta.
Preto aj ja Veľkú noc rada mám,
aj keď vždy pred vodou vždy utekám.

Vanesa Stuhlová

PRÍRODA

Prichádza jar

Slnko jasá, zobúda sa,

teplota nízka už nemerá sa.

Zvieratká zo zimného sna preberajú sa.

Lúče slnka prehrievajú zákutia lesa,

roztápajú sneh a zamrznuté stromy.

Už nedymí sa z komínov, ktoré majú domy.

Už je tu jar, ktorá oživí náš kraj

a ty, zima, svojej moci sa vzdaj!

So snehom vynoria sa prvé kvietky...

snežienky, fialky i prsvosienky.

V ovzduší teplý vzduch bude prúdiť zas,

už nevráti sa krutej zimy mráz.

A my môžeme sa tešiť z teplej jari krás,

po zime zostane len spomienka v nás.

Lastovičky sa vracajú naspäť do svojich hniezd,

ktoré ich čakajú pod jarným nebom plných hviezd.

Najkrajším obdobím pre mňa je jar,

a teším sa, že ma od nej delí už len týždňov pár.

Vanesa Stuhlová

Príroda

Máme krásnu prírodu,
lesy, lúky, oblohu,
na ktorej svieti slnko,
po oblohe každý deň
lietajú vtáky.

Po lúke skáču a behajú deti,
zbierajú kvety.
Z nich každý si vytvorí kyticu,
chce ňou obdať svoju mamičku.

Slabý vetrík fúka, rosa na listoch sa ligoce,
a v rieke si potichu voda žblnkocce.
Lastovičky si malé halúzky zbierajú
a z nich si svoje hniezda stavajú.

Naša príroda je nádherná,
musíme si ju vážiť,
aby sme v nej mohli
samé pekné chvíle zažiť.

David Barta

Valentín

ONA

Deva blízka srdcu môjmu
už srdce svoje dala inému.
Roky to už to trvá,
roky rokúce sa to ťahá.

Predsa stále mojím srdcom silno máva,
občas si myslím, že sa s ním iba zahráva.
Keď s ňou občas bývam sám,
krátke šťastie vtedy mám.

Moja láska k nej jej vadí,
nikdy mi to nevynahradí.
V činoch, ktoré robím,
si často problém urobím.

Láska k nej mi
sem-tam šťastie dá,
ale predsa o láske
k nej nerada rozpráva.

Nehnevá sa ozaj ľahko,
nedá sa z toho vyjsť vždy poľahko.
Ona je vždy tá,
ktorá mi náladu rozmotá.

Tá, kvôli ktorej ma trápenie ničí,
možno raz ma úplne zničí.
Tá, ktorá je krajšia ako západ slnka,
to je vždy ona taká.

Tá, ktorej srdcu som nikdy nerozumel,
ale občas jej túžbam porozumel.
Tá, ktorá túži po inom,
šuhajovi podľa jej túžob maľovanom.

Láskou k nemu preteká,
od jeho úsmevu sa rozteká.
Lásku mu najavo nedáva,

no v jej očiach mu ju priam pridáva.

Chlapec nevšímajúc bez citov k nej,
jeho srdce lásku od nej.
Srdce devy od neho nezaujatím puká,
Žiaľ, stále mu lásku nenápadne núka.

Smútok a žiaľ jej srdce napadá,
jej láska k nemu sa pomaly rozpadá.
Mládenec, ktorý krásnu devu ľúbi,
jeho láska raz padne do záhuby.

Ale chlapec túži po jej prítomnosti,
pretože bez nej ma pocit úzkosti.
Sníva o nej celé dni a noci,
už mu niet pomoci.

Jedného dňa mal pocit,
ktorý ešte nikdy nemal.
Bolo to šťastie?
Nie, bol lepší než je teraz.

Chcel zmeniť srdce -
svoje zničené láskou,
silnejším budeš
iba životnou porážkou.

Keď budeš bojovať,
bude ti to do srdca či duše silu dávať.
Nakoniec získaš všetko, čo ti dať nechceli,
mysleli iba na to, ako by ťa zničili.

Ale zničené srdce zocelené novou silou
nikdy jeho už nič nezničí,
lebo začal bojovať o svoje miesto,
po ktorom túži jeho pravda.

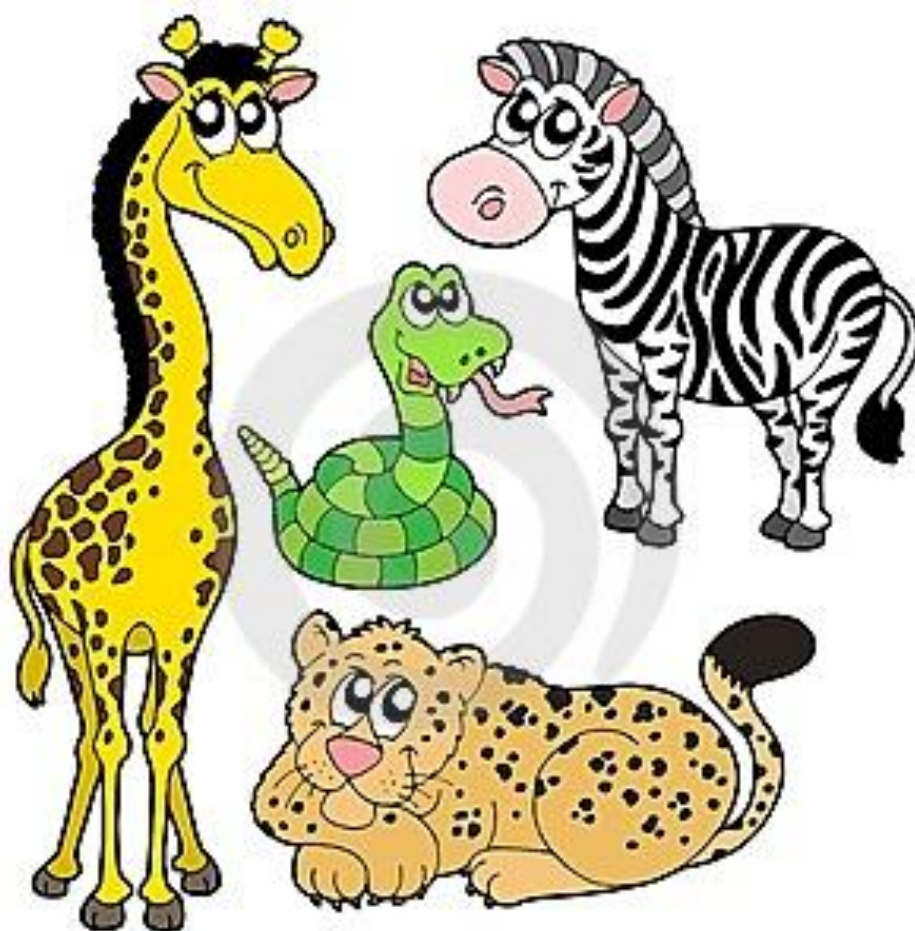
Tomáš Protus

Valentín

na školského Valentína
je deň lásky
každý len o nej sníva
keď je lásky plná škola
každý len tú svoju volá
Janka je pekná kráska
nešpatí ju žiadna vráska
len aj láska to je smútok
ide vám o každý útok
keď vidíš svoju pravú si ako kohútok
a potom vypiješ celý súdok
neháda sa nikto z nás
veď je lásky čas
a keď sa Valentín ku koncu schyluje
každý svoju lásku zo srdca miluje...

David Barta

Rozprávky zo ZOO

Ježko Pichliačik a psík Dunčo

Rozprávka

Kde bolo, tam bolo, v malom lese žil ježko Pichliačik. Jedného dňa ježko Pichliačik povedal mamičke: „Idem sa prejsť na kraj lesa! Neboj sa o mňa budem si dávať pozor.“

Vykračuje si Pichliačik po lesnom chodníčku, keď zrazu v diaľke začuje: „Bé-bé, bé-bé, cink-cink.“ A do toho sa miešalo mohutné: „Hav-hav, hav-hav.“ Pichliačikovi to nedalo a išiel sa pozrieť bližšie. Keď Pichliačik vybehol na lúku neveril vlastným očkám. Na lúke pobehovalo veľa bielych zvieratiek s bielymi kožuchmi. Ježko Pichliačik vôbec nevedel, čo sú to za zvieratká. A tu už k nemu pribehol čuvač Dunčo. „Ahoj, čo tu robíš?“ Pýta sa Dunčo. „Som tu na prechádzke a ty?“ Odpovedal Pichliačik. „Ja tu dávam pozor na ovečky a jahniatka, aby sa nezatúlali do lesa. Cez deň sa napasú trávičky a večer ich zavediem tam do toho košiara. Ráno ich bača podojí a má plné vedra ovčieho mliečka.“ Povedal Dunčo. „A načo bude bačovi toľko mliečka?“ Splytuje sa Pichliačik. „Vyrába s neho rôzne mliečne výrobky napríklad bryndzu, žinčicu, tvaroh, jogurty a syry. Sú chutné a zdravé.“ Povedal Dunčo. „A načo majú oblečené tie kožuchy?“ Pýta sa pichliačik. „To nie sú kožuchy, ale vlna, ktorú v lete bača z ovečiek ostrihá a vyrába z nich teplé prikrývky.“ Povedal Dunčo. Je už ale čas ísť domov.

Pichliačik sa rozlúčil s Dunčom a išiel domov. Pichliačik doma mamičke porozprával, čo v ten deň zažil a išiel spinkať.

Peter Bystriansky

Leo

Jedného dňa, keď bol ešte malý,
bol to deň D, keď sme ho dostali.
Dostal meno Leo, hneď počúval naň,
len nezbedný bol a hygienu nepoznal.

Béžový kožúšok, ružové bruško,
skrútený chvostík, padnuté uško.
Ako malý veľmi rád mal,
botasky, topánky a papuče priam zbožňoval.

Vždy zvedavý, poslušný a družný je
dokonca aj v kúpeľni so mnou vždy pobudne.
Na našom dvore veľmi rád má,
svoje miesta, kde v lete beháva.

Keď začuje bránu buchnúť,
víta pána pozdravom.
Od radosti máte pocit,
že ho je hneď plný dom.

Vie sa motať popod nohy,
chce byť pri Vás veľmi blízko,
má rád, keď sa večer zotmie,
hladkajú mu bruško isto.

Leo je môj dobrý priateľ,
poslucháč a nezbedník.
Mám ho rád
a keď skáče,
nevymenil by ho nik.

Adam Novotný

Rozprávka o zvieratkách

Rozprávka zo ZOO

Na okraji dedinky na malej farme žili spolu dve zvieratká. Boli to veľkí kamaráti. Jedného krásneho rána, keď sa lúče slnka dotkli prírody, sa zvieratká zobudili.

Prvý sa zobudil psíček Ňufko a potom cica Mica. Hneď sa spolu začali hrať. Najviac ich bavilo naháňanie. Ňufko chcel vždy naháňať, pretože bol rýchlejší než Mica. Raz sa obidvaja rozhodli, že sa pôjdu prejsť na lúku. Keď sa tak prechádzali, zrazu uvideli dve malé deti ako sa hrajú - dievčatko a chlapčeka. Prišli k nim trochu bližšie. Hneď, ako si ich deti všimli, tak k nim pribehli. Chlapček prišiel k Ňufkovi a dievčatko k Micke.

"Pozri Janko!" povedal dievčatko.

"To sú ale krásne zvieratká!" Janko prikývol.

"Máš pravdu, Anička. Obidvaja sú určite kamaráti." povedal Janko.

"Poďme sa spolu hrať!" navrhla Anička. Keď to zvieratká počuli, nadskočili od šťastia.

"A čo sa zahráme? spýtal sa Janko.

V tej chvíli sa začali Ňufko s Mickou naháňať. Janko sa pozrel na nich a povedal:

"Myslím si, že by sa chceli naháňať." Janko, Anička, Ňufko a Mica sa pustili do naháňania.

Takto sa zabávali až do večera. Janko s Aničkou išli domov a Mica s Ňufkom hneď za nimi. Už keď si ľahli, Janko s Ňufkom a Anička s Mickou do postele, s radosťou spomínali na tento deň a dúfali, že nebude posledným.

Hana Garguláková

Zmiznutý orol

Rozprávka zo ZOO

Zdravím. Volám sa Adrián a som detektív. Práve som mal jeden dosť záhadný prípad. V bojnickej ZOO zmizol vzácny orol bielohlavý. V celej ZOO boli v tom čase dvaja strážnici, klieťka bola z ocele a jediný kľúč od klieťky mal pri sebe jeden zo strážnikov ZOO. Nikto nevie, ako sa odtiaľ mohol orol dostať von. Veď klieťka bola určite zamknutá. Nebolo počuť ani hlások. Bolo však divné, že v klieťke na stene som objavil odtlačok ľudskej postavy. Videl som aj ľudské stopy. Zadné dvere klieťky však smerovali do lesa. Ale aj tie dvere boli zamknuté. Bol som bezradný.

Ako som tak lupou hľadal v klieťke ďalšie stopy začul som KRÁ – KRÁ. Zdvihol som hlavu a vo vedľajšej klieťke som zbadal havrana. Bol čierny ako uhoľ. Všet sa aj volal havran čierny. Opäť som sa dal do pátrania a sledoval som stopy v jemnom piesku, A znova to KRÁ - KRÁ. Pomyslel som si: hlúpy havran. Vtedy som ešte nevedel, ako veľmi som sa mýlil. „Aha, tuto je malý špagátik, určite patril zlodějovi,“ povedal som si iba tak pre seba a ... znova KRÁ – KRÁ. Pozrel som smerom na havrana a zvolal som „No čo chceš?“ Havran stále pozeral na mňa a prehovoril ľudským hlasom: „KRÁ - KRÁ KRÁDEŽ.“ Ostal som stáť ako obarený. „Veď ty rozprávaš ľudským hlasom!!!“ zvolal som na neho. „Prrrrááavdaže, rozprrrrááavam ľudským hlasom,“ odpovedal mi havran.

Hneď som sa s ním dal do reči. Porozprával mi všetko dopodrobna, čo a hlavne koho videl v klieťke svojho suseda – orla bielohlavého. Hneď keď sa začalo stmievať, podišiel ku klieťke muž v čiernom. V jednej ruke mal vreco a v druhej špagát. Na hlave mal čiernu šiltovku, ale do tváre mu havran videl veľmi dobre. Spoznal s v ňom jedného z nových ošetrovateľov zvierat, ktorý nastúpil do ZOO len pred týždňom.

Utekal som k budove, kde mali ošetrovatelia uložené krmivo pre zvieratá. Pred budovou stála čierna dodávka. Bola zamknutá, ale cez okno som v nej videl vreco, ktoré akoby žilo. Hádzalo sa zľava doprava. Občas dokonca aj poskočilo. Zavolať som strážnikov a ošetrovateľa - zloděja ihneď zatkli. Bolo im divné, že som strateného orla vypátral tak rýchlo.

Príbeh o hovoriacom havranovi som si nechal pre seba. Deti, nikdy nepodceňujte havrana čierneho. Patrí medzi najmúdrejšie vtáky na tejto zemi. Keď pôjdete so svojimi rodičmi do ZOO v Bojniciach, určite sa zastavte pri klieťke havrana čierneho. Možno sa prihovori aj vám.

Adam Novotný

ZOO

V ZOO si opička skáče, všetky listy kmáše.

Lev už zase zíva, lebo mu jeseň chýba.

Medveď, ten už peľoch práši, na zimný spánok sa teší.

Vtáčiky už odleteli, všetkým pekne zamávali.

Papagáje šiekajú, ako zimu prežijú.

Lamy zase na všetkých plávajú a ľudia sa čudujú.

Mravce v cestičkách hľadajú skrýše,

no mačka ich stopy zlíže.

Žirafy sa kukajú, ako všetci zmätkujú.

No nosorožec im to vysvetlil,

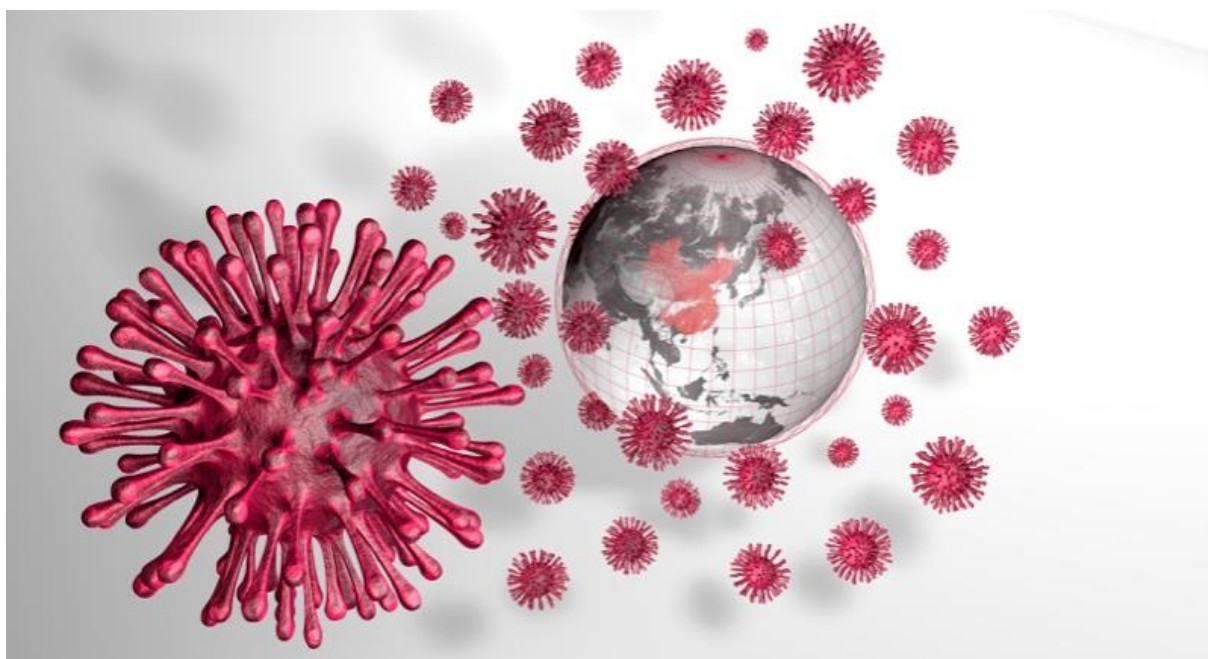
prečo sú všetci nervní...

lebo vločky padajú na chrbty

a žirafy buchli dvermi.

Michal Pálka

SVET NAOPAK

Žijem v zvláštnej dobe...

Žijem vo zvláštnej dobe
na zvláštnej Zemi.
Na Zemi, kde už ani slnko
nesvieti tak ako kedysi.
Žijem v dobe,
kde ľuďom v hlavách tikajú pomyselné hodiny.
Tik-tak-tik-tak. Rýchlo!
Naše životy zrýchlené.
Ďalej sa zamýšľam,
Kde si v tom celom ty?

Žijem v zvláštnej dobe.
Na zvláštnej Zemi.
Obchody zavreté.
Ľudia, čo majú predsudky.
Metrové odstupy.
Nekýchaj! Nekašli! Kašli na to...
Schovejme sa za múry.
A v tichu seba hľadáme.
V búrke plnej chaosu
bezmocne ďalej tápajme.

Žijem v zvláštnej dobe.
Na zvláštnej Zemi.
V dobe, čo nám zakrýva úsmev
za predraženým kusom látky.
Cítim sa ako v nemocničnej chodbe,
keď prechádzam sa po Sliači.
No toto stále nestačí!
Kto to všetko potlačí?
Keď tvojich blízkych to tvrdo poznačí?
No kto?

Doktor? Sestra?
Ochrancovia nás všetkých,

čo v talianskych uličkách
pomáhajú bezvládnym
utiecť pred tým všetkým.
Skúsme im to uľahčiť.
Je to v našich silách.
Chcem vám tým len naznačiť,
že krv vo vašich žilách
nie je len stála samozrejmosť.

Stále žijem v zvláštnej dobe.
Na zvláštnej Zemi.
No niečo na nej je iné.
Na Zemi, ktorá už nezniesla
všetku tú ľudskú rýchlosť.
Stratili sme v nej zmysel.
Význam tejto pauzy.
Skúsme zastaviť.
Modliť sa.
Vážiť si rodiny po boku.
Im sa chváľme svojím úsmevom.
Vážme si ich prítomnosť.

Skúsme len.
Byť.
Existovať.
Pre toho jediného.
A pre seba.

Rebeca Valverde Katrenčíková

Stav Zeme

Náš svet sa stal zrazu neistý,
Neviem, kto nám všetko, na čo sme boli zvyknutí, zaistí.

Náš svet, ako sme ho poznali, zastal.
A už nebude takým, akým si ho poznal.

Všetci sme prepojení obyvatelia jednej Zemi.

A preto, ak má problém jeden -
má problém celý svet –
lebo niet takej krajiny, kde korony víru niet.

Náš svet nám ukázal, akí sme ľahko zraniteľní
a ako rýchlo je svet konzumu pominuteľný.

Náš svet nám dáva druhú šancu,
aby sme našli v sebe ochrancu.

Život ochraňovať potrebujeme,
inak všetci vymrieme.

Náš svet nám dáva šancu na reparát,
premýšľať nad tým, čo má život rád.

Ivan Georgiev

Správa o našej Zemi

Naša Zem je malá guľa,
tíško vesmírom sa gúľa.

Malá modrá planéta
v žiari Slnka odetá.

Obklopená vrstvou vzduchu,
spôsobí aj dosť rozruchu.

Žijú na nej ľudia aj zvieratá,
žirafy a slony, chlapci i dievčatá.

Malá je a guľatá.
Kto jej diery zapláta?

Tie, čo vznikli vinou ľudí,
dymom, čo z komínov sa valí.

Vymierajú pralesy.
Čistá voda, kdeže si?

Vzduch je zase plný dymu..
Zabráňime tomu spolu?

Máme radi našu Zem.
Chráňme ju! Už to viem.

David Barta

Matka ZEM

Naša Zem je náš domov,
rieky, moria, plná stromov.

Trošku inak je to dnes,
veľa plastu, horí les.

Ako sa máš, planéta?
Si len ľudská maketa?

Tolko lásky si nám dala,
ničíme ťa, si sa nehnevala.

No teraz už len roníš slzy,
nás to ale veľmi mrzí.

Ak nám znovu odpustíš
a dáš nám šancu ďalšiu,

určite sa polepšíme
a tvár budeš mať krajšiu.

Nikola Kosturjaková

Zemička

Naša dobrá Zemička

stará sa o nás ako mamička.

Malá je a guľatá,

kto jej diery zapláta?

Mnohé vznikli vinnou ľudí.

Z tovární až k nám to čmudí.

Vzduch je stále plný smogu,

ako zabránime tomu ?

Rieky spolu ničíme,

hod odpadkami cvičíme.

V rybníku, kde žili rybky,

plávajú dnes igelitky.

Naša dobrá Zemička

Stará sa o nás ako mamička.

Máme ju radi?

Chráňme si ju, to vám radím.

Michal Pálka

Zemička naša krásna, milovaná

Zemička naša krásna, milovaná,
na jar vyzeráš byť ako maľovaná.

Staráš sa o nás dobre,
ďakujú ti za to dokonca aj bobre.

No my ťa, zemička naša, ničíme
a zároveň pomoc od teba kričíme.

Je mi to ľúto vidieť ťa trpieť,
radšej by som ťa chcel vidieť letieť.

Prepáč za všetkých nás.

Dúfam, že nezničíme tvoj hlas.

Martin Peták

Dve ročné obdobia

Úvaha

Prekrásna jar, príjemné letá, farebná jeseň, tuhá zima a sneh až po uši.

Jednoducho, štyri ročné obdobia.

Krásna predstava, ktorá je pre našich rodičov nezabudnuteľná spomienka, ale pre nás deti je to už len predstava. Letá sú veľmi horúce a suché, zimy zas veterné a bez snehu. Nie je tak, ako to bývalo a už to asi ani tak nebude. Kto za to môže? Môžeme si za to my sami. Ten papierik od čokolády, čo včera niekto vyhodil v lese. Áno, aj to bola chyba. Všetkými tými plastami a nečistotami sa stenčuje ozónová vrstva, a tak vzniká globálne otepľovanie. Zimné radovánky, váľanie sa v snehu, sánkovanie. Dnes je to len váľanie sa v blate. No a teraz môžeš zobrať vrece, ísť do lesa pozbierať odpadky a povedz si, že sneh a poriadnu zimu budeme raz cítiť.

Peter Bystriansky

Naša Zem

Stav našej Zemi sa za posledné dni zlepšil. Zlepšila sa kvalita ovzdušia, vyčistili sa mestá, ulice, cesty a rieky. Môže za to nové ochorenie.

Naše obyvateľstvo podlieha novému vírusu. Nakazilo sa veľa ľudí, časť z nich novému vírusu podľahla. Nejaká časť nakazených sa už vyliečila, to v tejto situácii môžeme brať pozitívne. No ostatní sú stále hospitalizovaní alebo uzavretí v domácej karanténe. Stále sa bezpečnostné opatrenie stupňujú a sprísňujú či už u nás, alebo vo svete. No naša krajina stále patrí a dúfajme, že aj bude patriť medzi tie, ktoré, majú situáciu najlepšie pod kontrolou. Myslím, že ani nás to obísť nemohlo. Veľká vďaka patrí zdravotníkom z celého sveta, hasičom, záchranárom, policajtom a vojsku. Pretože chodia do práce za nás, pomáhajú nám všetkým, zachraňujú životy, aj keď oni sami sú v nebezpečenstve.

Zvyčajne sa hovorí, že všetko zlé je na niečo dobré. Takže aj túto situáciu môžeme brať z tohoto hľadiska aspoň kúsok pozitívne. Nemôžeme sa objímať, ale srdcia máme bližšie.

Vanesa Stuhlová

Správa o stave našej Zeme

Ako aj my máme jedno zdravie, takisto máme iba jednu planétu Zem. Zmena klimatických podmienok patrí medzi najväčšie hrozby, s ktorými sa musí ľudstvo v súčasnosti vyrovnávať. Naša planéta zažíva výraznú a zrýchlenú zmenu klímy, ktorá sa začala pred viac ako sto rokmi.

Dôsledky znečisťovania planéty a zvyšovania teploty sú otázkou nielen ekológie, ale aj ekonomiky, zdravotníctva a v neposlednom rade bezpečnosti. Počet druhov živočíchov na planéte klesá. Niektoré už naše deti budú poznať len z kníh. Za posledných päťdesiat rokov sa populácie rýb, vtákov, obojživelníkov, plazov a cicavcov znížili v globálnom meradle až o 60 percent.

Aj teplota na našej Zemi obsahuje najväčšie riziko. Merania od roku 1880 totiž ukazujú, že teplota sa v polárnej oblasti zvýšila až o tri stupne a na Slovensku až o dva, čo je dvojnásobok globálneho priemeru. Veľký rozdiel je tiež v prirodzenom otepľovaní a otepľovaní spôsobeným ľudskou činnosťou. Týmto spôsobom sme sa dostali do bodu, kedy dopady ľudskej činnosti významne prekračujú vývoj prirodzeného otepľovanie planetárnej klímy. Medzi najväčšie chyby človeka voči Zemi patria: plasty, emisie, veľké stavby na zelených plochách, odlesňovanie a výrub stromov.

Správa varuje, že ľudia **ohrozujú už i vlastnú existenciu** a pomôže len **okamžitá zmena životného štýlu**. Musíme šetriť elektrickou energiou, triediť odpad, používať papier z oboch strán, šetriť vodou, nosiť na nákupy vlastnú tašku, menej jazdiť autom, používať bicykel alebo viac kráčať. Darovať to, čo nepotrebuješ, investovať do vlastnej fľašky na vodu či kávu, jesť menej mäsa a neplytvat' jedlom.

Ak neurobíme žiadne opatrenia na jej záchranu, tak o niekoľko rokov všetok život zahynie.

Hana Garguláková